

Pesti utca

Avillamos tele van utasokkal. Egymás hegyén-hátán állnak az emberek. Jön a kalauz, kéri a jegyet. Egy úr a kabátja zsebébe akar nyúlni, hogy fölmutassa bérletjegyét, de a nagy szorongásban a mellette álló úr kabátja zsebébe dugja a kezét. Az észreveszi, kiáltani akar, de egy pillantást vet a másikra, s látja, hogy nyilván téves mozdulat történt, az illető úr véletlenül kapott csak az ő zsebéhez. Hiszen nem is remélhette, hogy egy kiskabát külső zsebében bármit is találhatna. Mindamellet nem egészen bizonyos benne, s noha egy szót sem szól, gyanakvó, bizalmatlan tekintettel méregeti útítársát. Az fülig vörösödik, szintén nem szól, csupán kézmozdulattal jelzi a sajnálatos tévedést. Tudja, hogy bár nem készakarva történt, a gyanút mégse mossa róla le semmi. Kétségbe van esve. Mit tegyen? A legközelebbi megállónál – pedig még messze útja van –, sietve leszáll, s pironkodva, az izgalomtól fűtve gyalog bandukol tovább. Közben, míg a villamos elrobog mellette, még egy bocsánatkérő, magyarázó mozdulatot tesz a tornácra álló úr felé. Az megértően mosolyog rá. A gyalogos lehajtja fejét. Hiába minden. Azt, ami történt, már nem lehet meg nem történtté tenni.

Utóbb sok szó esett arról, hogy derék rendőreink nem olyan közeli barátjai az utca közönségének s a gyermekeknek, mint például Londonban a világszerte nevezetes bobbyk. Nem egészen igazságos ez az ítélet. Mi például tanúi voltunk annak, hogy amikor egy kislány kalapját a Duna-parton lekapta a szél, a rendőr jó öt percet futott, amíg elcsípte, visszahozta kis tulajdonosának, s bokáit szeretetre méltó udvariassággal összeütve, átnyújtotta neki.

Budai kis zsákutca. Sovány, penészvirág kislány ugrál, mit a szöcske, fél lábon. Nem több öt esztendősnél. Négynek is alig látszik. Egyik ház kapujából hét-nyolc esztendőös, jól táplált, izmos fiúcska lép ki, s kezében vassúlyzót cipel. Alig bírja a jókora súlyzót. Most odamegy a kislányhoz, és így szól:

– Nézd, milyen messzire tudom hajítani ezt a nehéz súlyzót.

A súlyzó röpül, földet ér, gurul egy kicsit, s megáll.

– Te nem tudnád ilyen messzire dobni, még közelre se – dicsekszik tovább a legényke.

A vézna kislány ott terem a súlyzónál, fölkapja, s kis izmos karjával már tovább hajítja. Sokkal messzebbre tudta hajítani, mint a fiú.

A fiú arca elkomorul, méltóságos léptekkel az eldobott súlyzóhoz lépeget, lassan fölemeli, majd ezt mondja:

– Be kell vinnem a súlyzót. Nem szabad az utcán játszani veled.

Fogja, és hátra se nézve megy be a házba.

Milyen gyakran látunk ilyesmit a felnőttek között is. Azzal, aki erősebb vagy ügyesebb, mint mi vagyunk, nem szabad az utcán játszsanunk.

•

Hallottuk, amikor egy ütött-kopott öreg koldusasszonynak azt mondta az utcán egy ismerőse:

– Milyen jó színben van. Nagyszerű színben van.

Mi – őszintén szólva – nem vettük ezt észre. Az élet viszonylagos ...

-i.

1934. július 7., szombat, 7. old.

Élőképek

Záróvizsga előtt való napon láttuk a Duna-parti sétaúton, amint egy kis elemis leányka valóságosan kurta-cifra ruhácskájában megállt az úton, mélyen hajbókolt, két kezét összekulcsolta, s hangosan felmondta a vizsga-versét az előtte ülő közönségnek. A kislánynak határozottan sikere volt az utcán. Még meg is tapsolták. Remélhetőleg a vizsgán se volt semmi baj.

•